

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

• FOR RELIGION OG KULTUR •

77. ÅRGANG

27. MARS 1965

A V I N N H O L D E T :
TO KART (LEDER) — EN UNG KIRKE MED FREMTID —
MIDTFASTEFORMANING OM TV — EN FILM OM KRISTUS
— BLIKK PÅ TIDEN

NR

6

NESTE NUMMER UTKOMMER 10. APRIL 1965

AV KIRKENS LIV

Uken 28. mars—3. april

Uken 4.—10. april

FJERDE SØNDAG I FASTEN
(Laetare)

Epistel: Gal. 4, 22—31.

Evangelium: Joh. 6, 1—15

Dagens epistel er vanskelig å forstå for den som ikke er kjent med jødisk dialektikk. Men så meget er i hvert fall klart: Den «kvinne» som føder oss til Guds liv, det er Kirken, som er vår mor, og den lærer oss den sanne frihet. Det er denne bevissthet om frihet og frelse som gjør oss så glade og takknemlige midt i fastetiden. Og likeledes det pant vi får gjennom dagens evangelium på den næring som Gud alene kan gi (brødmiraklet i ørkenen).

MANDAG: Ved sin berømte dom (epistelen) bekjemper Salomo urettferdigheten. Ved å jage de handlende ut av templet (evangeliet) utøver Kristus Guds rettferdighet: «Iver for ditt hus forterer meg».

TIRSDAG: Moses (epistelen) og Jesus (evangeliet) kjemper begge to for å redde et folk som stadig vender dem ryggen i utakknemlighet.

ONSDAG: Denne onsdagen ble feiret i Rom i Pauluskirken som en av de siste forberedelser til den store dåpshandling påskennatt. Derfor leser vi evangeliet om den blindfødte, og den som ser nøye på tekstene i messeboken vil kjenne igjen en hel del tanker som kretser om dåpen: «Tvert dere, rens dere» o. l.

TORS DAG: Epistelen og evangeliet er nær knyttet til hverandre: Eliseus og Kristus vekker en ung mann fra de døde.

FREDAG: I dag igjen to oppstandelser, en fra Det gamle og en fra Det nye testamente. Vi vil med særlig oppmerksomhet lese beretningen om Lasarus.

LØRDAG: «Kan en kvinne glemme sitt barn? Og om hun glemte det, jeg vil ikke glemme deg», sier Herren (epistelen). «Jeg er verdens lys, den som følger meg, skal ha livets lys», sier Jesus i evangeliet. Gud har ikke glemt sine barn: I Kristus har han sendt selve lyset til dem (se også dagens inngangsvers).

FØRSTE PASJONSSØNDAG.

Epistel: Heb. 9, 11—15.

Evangelium: Joh. 8, 46—59.

Spenningen omkring Jesu skjebne nærmer seg sitt høydepunkt. Nu tar hans fiender stener opp og vil kaste dem på ham (evangeliet). Men det er epistelen (Hebreerbrevet) som gir oss den nøkkel vi trenger for å begripe hva det egentlig dreier seg om. Kristus er den nye pakts formidler. For å rense vår samvittighet fra døde gjerninger og gi oss mulighet for å tjene den levende Gud, bærer han seg selv som et usmittet offer til Faderen.

MANDAG: I evangeliet gir jødene uttrykk for sin frykt: De er redde for at Kristus skal forlate dem og gjøre hedningene til sine disipler. Men ville det ikke nettopp være det som Skriften hadde forutsagt, f. eks. i Jonas' bok, som forteller om hedningenes omvendelse (epistelen)?

TIRSDAG: Herren har befridd Daniel fra løvehulen (epistelen), men Hans egen sønn slipper ikke for menneskenes hat som kommer til å drepe ham (evangeliet).

ONSDAG: Jødernes egen lov, som var en rettferdig og menneskekjærlig lov (epistelen), dømmer dem i det øyeblikk de forfølger Jesus som ikke har gjort annet enn godt. Men han gjør seg til Guds egen Sønn, derfor kan han ikke regne men noen rettferdighet fra deres side.

TORS DAG: Både epistelen og evangeliet gir oss eksempler på at et sønderknust og angerfullt hjerte finner veien til Guds eget hjerte.

FREDAG: Jeremias, den forfulgte profet og Jesu forbilde, trer frem (epistelen). Hans profetier blir oppfylt i Kristus (evangeliet).

LØRDAG: Jeremias har dog ikke den samme holdning som Kristus. I sin bønn forlanger han hevning (epistelen), mens Jesus vet at det er for å møte denne skjebnesvangre time han er kommet til verden. Han sier «Skje din vilje».

GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLIGDAGER	Stille messe	Høymesse
OSLO: St. Olavs kirke, Akersveien 5. Biskopen og prestegården 42 52 87. Sogneprestkontoret 41 41 61	7.00 9.00 9.45 og 19.00	11.00
St. Hallvard kirke, Fransiskanerne, Urtegt. 29, tlf. 68 08 68	8.30 19.00	11.00 —
St. Dominikus kirke, Dominikanerne, Neuberggaten 15, tlf. 55 07 71	8.15 9.00 11.30	10.00 —
Vår Frue Villas kapell, Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 55 81 21	8.30	—
Grefsen kapell, Glads vei 23, tlf. 212355	9.30	—
Lunden kapell, Trondheimsveien 309, tlf. 21 25 87	—	9.00
ARENDAL: St. Franciskus kirke, Tyholmen, tlf. 22 209	8.00	11.00
BERGEN: St. Pauls kirke, Christies gt. 16, tlf. 15 410	8.00 9.00	11.00 —
Vår Frue kirke, Helleveien, tlf. 56 245	9.30 19.00	— —
DRAMMEN: St. Laurentius kirke, Cappellensgt. 1, tlf. 83 20 19	8.30	10.30
FREDRIKSTAD: St. Birgitta kirke, Kongens gt. 9, tlf. 11 438	8.30	10.45
HALDEN: St. Peters kirke, Kristian V's pl. 1, tlf. 1168	8.00	10.45
HAMAR: St. Torfinns kirke, Torvgt. 113, tlf. 23 751	8.30	11.00
HAUGESUND: St. Josefs kirke, Haralds gt. 21, tlf. 3195	8.30	11.00
HØNEFOSS: St. Theresia kirke, Vesterngt. 5, tlf. 266	8.00	10.30
KRISTIANSAND S.: St. Ansgar kirke, Kirkegt. 3, tlf. 24 225	8.00	10.30
LILLEHAMMER: Mariakapellet, Weidemannsgt. 3, tlf. 52 550	—	10.00
LILLESTRØM: St. Magnus kirke, Romeriksgt. 1, tlf. 71 28 85	8.30	11.15
MOSS: St. Mikael's kapell, Ryggeveien 24, tlf. 3388	—	11.00
PORSGRUNN: Vår Frue kirke, Sverres gt. 26, tlf. 50 793	7.45	10.45
SARPSBORG: St. Olavs kapell (hver 14. dag) O. Haraldssonsgt. 49, tlf. 53 765	18.30	—
STABEKK: Maria kirke, Nyveien 17, tlf. 53 77 35	8.30	10.45
STAVANGER: St. Svitbun kirke, Dronningensgt. 8, tlf. 25 534	8.00	10.30
TØNSBERG: St. Olavs kirke, Sandefjordgt. 1, tlf. 11 949	8.00	10.45
TRONDHEIM: St. Olavs kirke, Prinsensgt. 2a2, Biskopen og prestegården tlf. 21 214	8.45 19.00	11.00 —
St. Elisabeth hospital, Ila, tlf. 21 671	6.15	—
KRISTIANSUND N.: St. Eysteins kirke, Flintegt. 5, tlf. 2779	8.00	11.00
LEVANGER: St. Torfinns kirke og St. Eysteins sykehjem, Jernbanegt. 29	8.30	11.00
MOLDE: St. Sunniva kirke, Parkveien 23, tlf. 51 467	8.30	11.00
ÅLESUND: Vår Frue kirke, Nørvesund, tlf. 7558	8.30	11.00
TROMSØ: Vår Frue kirke, Storgt. 94, Biskopen og prestegården, tlf. 3604	8.15	10.30
St. Elisabeth hospital, Mellomveien 15, tlf. 2101	6.20	—
BODØ: St. Eystein kirke, Hernesveien 22, tlf. 21 783	8.15	10.30
HAMMERFEST: St. Mikael kirke, Salsgt. 52, tlf. 1447 (1. VII—31.VIII)	19.00 8.00	10.30 10.30
(St. Elisabeth Institutt, tlf. 1392)		
HARSTAD: St. Sunniva kirke, Skolegt. 4, tlf. 1205	8.00	10.30

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Redaksjon: Hallvard Rieber-Mohn (ansvarshavende) og Åge Rønning.

Redaksjonens adresse: Neberggaten 15, Oslo 3.

Ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo.

Kontortid: 9—16. Lørdag: 9—14. - Tlf. 42 31 70.

Boligtelefoner: Redaksjonen 55 07 71.

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene). Kr. 20 pr. år - Kr. 10 pr. ½ år. Utlandet kr. 24.

Annonser: 10 dager før utg.dagen (se nederst på omslagssiden). 24 nummer årlig. - Postgiro 153 21.

TO KART

Kan De lese et — eller rettere: to — kart? Da kikk litt på kartene her nederst på siden. De er nemlig høyst fortellende. Det til venstre er et *konfesjonskart* for det gamle tyske riksområdet, i følge folketellingen i 1934. Det angir, avmerket i *Landkreise*, de deler av Tyskland som har en overveiende (dvs. 85—100 %) katolsk befolkning (svart), mens den hvite farven angir de områder hvor der er en mer eller mindre svak minoritet katolikker (0—30 %).

Og nå det andre kartet.

Det viser den prosentvise del *nazi-stemmer* ved valget i 1932, ett år før Hitlers «maktovertagelse». Svart farve angir her at mer enn 50 % av stemmene gikk til Hitler. Hvitt angir mindre enn 35 % stemmer til nazistene. Slår det Dem, at det første kartet i farten kunne oppfattes som et slags negativ av det andre?

Mest klart, fra det ene kartet til det andre, er det at fire svarte («katolske») områder på det første svarer nesten nøyaktig til fire hvite (dvs. «anti-nazistiske») områder på det andre. Eller nøyaktigere: Det sterke katolske innslaget i Bayern, Westfalen, Rhinland, Franken og Øvre-Schlesien svarer til et ganske kompakt nei til Hitler på det politiske kartet. Skarpøyde lesere vil oppdage andre pussige «korrespondanser» — som den tydelige trekanten midt i det daværende Øst-Preussen: Fire isolerte katolske kretser i Ermland - igjen svart til venstre, hvitt til høyre.

Hvorfor nå disse kartene? Det er Det Norske Studentersamfund som minner oss om deres eksistens. Samfunnet har rødmalt talerstol dette semester, og vil tydelig konsentrere seg om *fortidens* politiske forbrutelser på

tysk område. Den hessiske juristen og anti-nazisten *Fritz Bauer*, som talte der 13. mars om «Nazismens røtter», serverte blant andre luftige teorier en oppfrisket utgave av den gamle stammeromantiske anklage mot katolisismen, at den er ufrihetens og diktaturets vugge — enslags nazismens virus i det sunne germanske folkelegeme. For å få dette til å passe på akkurat Tysklands historie, må der endel krumspring til. Det er samme slags argumentasjon som vi engang hørte fra en ytterst protestantisk høyremann: Karl Marx var ganske visst jøde, men født i den *katolske* byen Trier. . . .

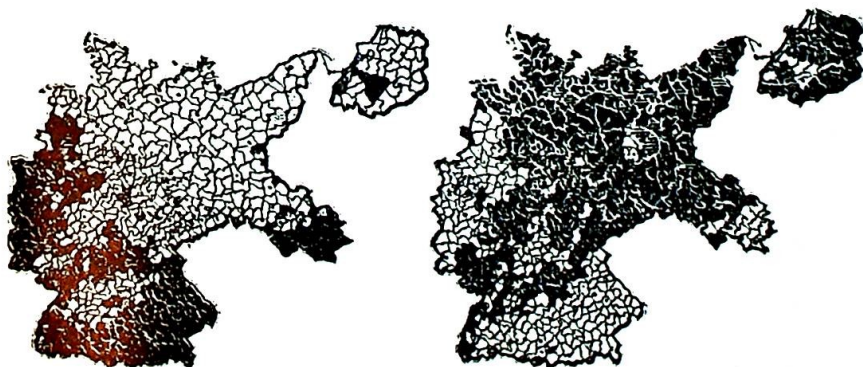
Men la oss ikke snakke om noe annet: Hva med Hitler og de tyske katolikkene?

Hitler-styret varte i 12 år, og det etterfulgte en periode med nød, forvirring og terror. De tyske biskopene var tidlig ute med å si fra, at nazismens ideer og Kirkens menneskesyn var uforenlige. Noen katolikker støttet nazistene fordi de trodde de ville bli bedre, mens de tvertom bare ble verre i sin menneskeforakt, løgn og forbrytelse. Noen løp med, noen sviktet, noen tidde, mange var simpelthen redde og unnfalne. Noen hjalp i stillhet regimets ofre. Noen protesterte, med livet som innsats. Noen konspirerte. En forsøkte i 1944 å drepe Hitler — han ble selv drept, og tusener med ham. Omlag 4 000 katolske prester og nonner ble under siste krig myrdet av nazistene — et stort antall av dem var tysk fødte. Kort sagt: Der kan legges frem et enormt materiale fra disse 30 millioner menneskers politiske og moralske adferd i 12 år — noe av det innbyr til beundring, noe til skuldertrekk og noe til forakt. Selvfølgelig. Men hva så —?

Vi tror ikke man bør eller overhodet kan «glemme» nazismen, og vi deler avgjort viljen til både oppgjør med fortiden og vaksomhet i fremtiden. Men noen av våre unge hjemlige amatør-utenrikspolitikere synes ofte med eller uten vitende å overse to ting. Den ene er, at visse tyske kretsers og presseorganers høyrostedede krav på et oppgjør med katolisismens holdning under Hitler, bare er et kamouflert kulturpolitisk angrep på katolisismen *i dag*: Den sterke stilling kirkene i det hele tatt fikk i den nye demokratiske Bonn-republikk og dens regjeringsparti er dem en torn i øyet. Forståelig nok, men altså —! Den andre er at tyske katolikker, som visst ikke undervurderer alvoret i krigsforbrutelser, kanskje klarere ser sammenhengen mellom nazidiktaturet, som er knust, og Ulbricht-diktaturet bak jernteppet, som fremdeles herjer med deres trosfeller og landsmenn. Dette skjer jo forøvrig også uten at det synes å bekymre de selvsamme protestglade mennesker i Storgaten, Oslo, altfor meget.

Og dessuten — tyskerne kan vel også lese karter. Og for de eldres vedkommende: Huske den virkelighet de forteller.

HRM.

(DET GAMLE TYSKE RIKSOMRADET)

KATOLISIME OG NAZISME VED DE TYSKE VALG I 1932

Kartet til venstre viser tettheten i den katolske befolkning på tysk område i 30-årene.

Kartet til høyre viser tettheten av stemmer for Hitlers parti NSDAP ved riksdagsvalgene i 1932.

EN UNG KIRKE MEI

HVIS VI TAR VARE PÅ DET KOMMI

Tall kan være spennende — hvis man da forstår å lese tall. Journalist J o h s. B r u c e kan det av fag. Han har nylig gjennomgått de offisielle oppgaver over siste folketelling på vegne av Skoleledelsen i bispedømmets ungdomsarbeide og har funnet spennende og høyst nødvendige opplysninger om norske katolikker i 50-årene.

Han sier selv om stoffet: For alle de som skal arbeide med opplegget av sommerens arrangementer for ungdomsarbeidet har det betydning å kjenne litt til Kirkens rent sosiologiske stilling i Norge. Det er et område som er svært lite kjent blant norske katolikker i legmannsarbeidet, noe som igjen gjør at man ofte arbeider i blinde.

Tallene bygger på Statistisk Sentralbyrås offisielle oppgaver fra folketellingen i 1960. De ble først offentliggjort våren 1964 og er altså de ferskeste tall vi har. I mellomtiden er det selvfølgelig foregått videre forskyvnings, anslagsvis kan vel 300 konvertitter skape en viss forskyvning i den yrkesmessige sammensetning og i aldersgruppene.

En vesentlig forskyvning siden 1960 er viktig for de som arbeider med barn og ungdom: det har skjedd en ytterligere forskyvning mot en større prosent unge.

Ved folketellingen i 1960 var det 7875 katolikker i Norge. Det betyr faktisk en økning på 65,7 prosent i 50-årene. Det har ikke, i dette århundre, vært så sterk vekst i noe 10-år.

I 1875 var det 460 katolikker i Norge, i 1900 var det 1969, i 1910 var det 2046, i 1920 2612, i 1930 1827. I 1946 var tallet øket til 4905, mens det i 1950 var sunket til 4753. Tilbakegangen skyldtes blant annet noen hundre unge polakker som tyskerne sendte hit opp under krigen og som først reiste etter 1946.

Men så kommer altså den sterke vekst i 50-årene, tallet øker med hele 3122, omtrent like meget som i de 50 år som hadde gått forut. Hva skyldes veksten?

Man mangler tabeller. En del av økningen skyldes flyktninger som har kommet hit, en del konversjoner. Men: størst rolle spiller nok barnefødslene. I 1950 var det 952 katolikker i aldersgruppen under 15 år, i 1960 var det 2022.

ALDERSGRUPPENE

La oss først se på aldersfordelingen: I 1950 var det altså 952 barn i gruppen opp til 14 år, eller 20,3 pst., i 1960 er prosenttallet 25,7.

Aldersgruppen 15—19 år: i 1950 var det 195, 4,1 pst., i 1960 447 eller 5,7 pst.

Aldersgruppen 20—29 år: 999, eller 21 pst. — 1279, eller 16,2 pst.

Aldersgruppen 30—39: 806, eller 17 pst. — 1595, eller 20,2 pst.

Aldersgruppen 40—49: 682, eller 14,3 pst. — 976, eller 12,4 pst.

Aldersgruppen 50—59: 591, eller 12,4 pst. — 742, eller 9,3 pst.

Tallenes tale er ganske klar: Den katolske minoritet i Norge er en ung befolkningsgruppe. Det er et godt utgangspunkt. Men det betyr...

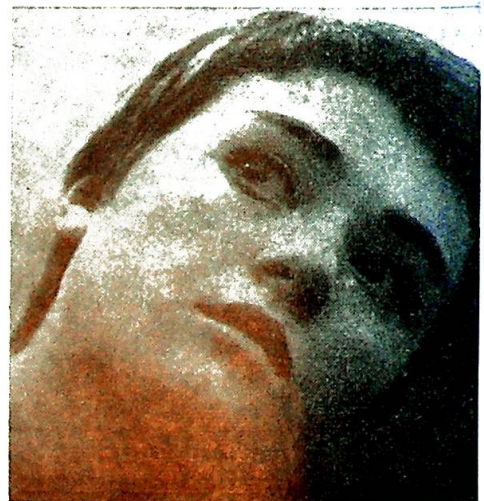

...at biskop, presteskap, søstre og foreldre må vie barneoppdragelse, skolegang, religionsundervisning, ungdomsarbeide i menigheten stadig større omsorg og innsats. Kirken må...

...forståelsesfullt gå inn i de unges virkelighet hjelpe dem til en realistisk hverdagskristendom, bruke deres energi og tiltak.

Her er meget igjen å gjøre.

FREMTID

SLEKTLEDD

Aldersgruppen 60—69: 308, eller 6,5 pst. — 520, eller 6,5 pst.

70 år og over: 220, eller 4,8 pst. — 294, eller 6,5 pst.

Av denne tabellen kan man straks lese en viktig ting: i siste 10-årsperiode (1950—1960) er det skjedd en *sterk forskyvning mot de yngre* medlemmer av Kirken. Vi ser at mer enn hver 4. katolikk er under 15 år. 31,4 pst. er under 20 år. Hele 47,6 prosent er under 30 år. Det er ikke urealistisk å regne med at over halvparten av norske katolikker i dag er under 30 år.

Vi kan også lese en annen ting av denne tabellen. I 1950 var det i gruppen 20—29: 999. Denne gruppen er i 1960 blitt til aldersgruppen 30—39, og den er da øket til 1595. I denne gruppen finner vi med andre ord en av de store tilvekster i 10-årsperioden, konvertitter og ungarske flyktninger.

Av en senere tabell: Mens gruppen 20—29 år i 1950 besto av 607 menn og 392 kvinner, omfatter den samme gruppe 10 år senere 874 menn og 721 kvinner. Altså en forholdsvis langt sterkere økning i tallet på kvinner.

EN «BYKIRKE»

Det hevdes gjerne at det er stor overvekt av kvinner i Kirken. Det stemmer forsåvidt, men det er først i gruppen over 40 år at dette gjør seg gjeldende. Der var i 1960: 3782 menn og 4093 kvinner, et kvinneoverskudd på 311.

For legmannsarbeidet er det også interessant å notere, at Kirken i Norge for en stor del er en *bykirke*. 5088 av våre katolikker bor i byene, 2787 i bygdene. Skiller vi mellom bymessig bebygde strøk og ren landsbygd, blir forholdet enda mer markert: 6757 bor i bymessig bebygde strøk, 1118 på landsbygden.

Påstanden om at Kirken i Norge skulle være en kirke med overveiende «intellektuelle» er feilaktig, sier Bruce i sine «tallbetragtninger». Det er 5675 katolikker over 15 år. Av disse var i 1960 1830 arbeidere, 1267 husmødre, 403 kom fra kontor- og butikkarbeide, 94 fra gruppen «andre funksjonærer».

Innen teknisk, vitenskapelig, humanistisk og kunstnerisk arbeide var det 977, innen høyere administrasjon og forvaltning (privat og offentlig) var det 120. 602 var pensjonister.

Ennå sterkere trer dette frem når vi ser på utdannelse. 585 menn og 447 kvinner hadde artium, 272 menn og 81 kvinner også universitetseksamen eller tilsvarende høyskole. 318 menn og 457 kvinner hadde realskole eller middelskole, og 1605 menn og 2001 kvinner hadde bare folkeskole.

Det vil si at hele 66,6 pst. av alle katolikker over 20 (nå 25) år ikke har annen utdannelse enn folkeskole. Det er to av tre katolikker.

Selvfølgelig er det noe bedre for de yngre grupper. I gruppen 20—29 år var det 61,1 pst. som ikke hadde noe annet enn folkeskole. I gruppen 30—49 var det 64,3 pst.

6,5 pst. av katolikker over 20 år hadde embetseksamen, 19,1 pst. artium.

Biskop John W. Gran, som bærer hyrdeansvaret for ca. 90 % av de norske katolikker i årene som kommer.

TYNGDEN PÅ ØSTLANDET

Men når dette er sagt: Vi må også være klar over at innslaget av folk med høyere utdannelse er større i Kirken enn i samfunnet ellers. Relativt sett er det langt fler med embetseksamen, og det er prosentvis langt flere som har artium.

Til slutt, den rent geografiske fordeling. Kirken er i høy grad konsentrert om Østlandet med 32,9 pst. i Oslo (2594), 10 pst. i Akershus (820) og 10 pst. i Østfold (789).

Disse tall viser bl. a. også hvor sentralt det nye legmannssted Mariaholm ligger. Det kan faktisk nås på et par timer av vel 53 pst. av norske katolikker.

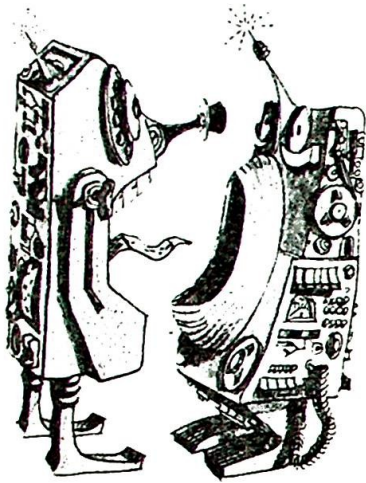
	katolikker	pst.
Oslo	2594	32,9
Akershus	820	10,4
Østfold	789	10,0
Hedmark	172	2,2
Oppland	95	1,2
Buskerud	337	4,3
Vestfold	432	5,5
Telemark	325	4,2
Aust-Agder	171	2,2
Vest-Agder	261	3,3
Rogaland	310	4,1
Hordaland	209	2,7
Bergen	490	6,2
Sogn og Fjordane	52	0,6
Oslo Bispedømme	7057	89,8

Mellom-Norge har 462 katolikker fordelt med 191 i Møre og Romsdal, 258 i Sør-Trøndelag og 13 i Nord-Trøndelag.

Nord-Norge har 376 katolikker fordelt med 113 i Nordland, 176 i Troms og 87 i Finnmark.

«APPARATET»

EN UHØYTIDLIG MIDTFASTEFORMANING OM TV

Hvordan
det arter
seg

Venninneprat på telefonen:

— «I går? Vi koste oss foran TV'en hele familien. Nei, uten noe spesielt godt, fastetid vet du. Ganske enkelt.»

— «Hva vi så? Ærlig talt du, det ble så mye rart at jeg nesten ikke lusker. Vet du hva jeg er så glad for? Det dumme apparatet samler oss liksom så deilig igjen.»

— «Om det var noen andre hos oss? Nei, jo, forresten, bestefar kom en tur. Ja, det var så hyggelig, vi har ikke sett ham på flere uker. Hm? Snille deg, vi fikk ikke vekslet ett ord, han kom midt i Dagsrevyen. Vi må følge med litt, vet du. Det er dette med legfolks ansvar og orientering, jeg synes at vi stadig må tenke på det, ikke sant?»

Altså, vi er opptatt av TV. Fler og fler norske familier tilbringer en eller to timer hver kveld foran skjermen. Familien samles igjen, men i en underlig hermetisk verden. Ungene kommer tidlig inn om kvelden, alle går på tå og er snille for ikke å bli sendt i seng. Men samtidig isolerer hver familie seg fra resten av verden (til tross for nyhetsstoffet), det summer en tynn tone fra bi-kubens titusener av stuer, men noen synlig forbindelse mellom cellene er det ikke lenger.

Kommer en villfaren på besøk, viftes han eller hun ned mot en ledig stol, mens verten fort gir et resyme av det som hittil har skjedd i thrilleren.

Og neste morgen? Da sitter den sammensveide familie tunge i hodene ved frokostbordet, ennå merkelig bundet av det nå tause og dystre apparat i kroken.

Den første som bryter tausheten er husets frue som leser dagens program i avisen og plutselig klapper i hendene: Vet dere hvaaa? (sagt med svensk tonefall, som Tjorven i TV-serien «Vi på Saltkråkan»):

«I kveld er det en Dana Andrews-film. Skal småpikene få se den, paps?»

Tro nå ikke at jeg bare kommer med sur kritikk av TV. Mitt personlige forhold til denne nye glede må betegnes som et kjærlighetshat. Men tenk også på om det ikke nå er tid for å summe seg litt. Før vi blir bergtatt

og helt hjernevasket. Det vil være tragisk om fjernsynet, med sine veldige muligheter, ender som opium for blokkbeboere.

Hvorfor ikke gjøre opp en slik enkel status akkurat nå i fastetiden?

Først: hvis vi er ærlige, blir de fleste av oss nødt til å innrømme at mange av de ting som «står til disposisjon» for oss hver kveld kan bety bortkastede halvtimer og timer. I beste fall, Misforstå meg igjen rett. Jeg regner det ikke for bortkastet å sitte uvirksom og stille i en stol og glane i taket en lang, god stund.

Men jeg ser det mer og mer som galskap å glane på halvgode TV-programmer. Jeg vil beholde min rett som menneske til å si: dette er noe skrap.

Og slå av. Og tenke på noe helt annet.

I selvforsvar.

For hva ser vi i løpet av en enkel kveld egentlig?

Først en dame som smiler som om hun kunne love oss all verdens herlighet i løpet av de neste tredve minuttene. Så Dagsrevyen. En surrende globus, siste nytt fra verden — og til slutt en igrunnen gjennom falsk følelse av å være orientert.

Først en mørk skygge som brenner i lysere og mer bølgende skygger. En stemme sier at treplatefabrikken X i Snåsa har brent ned til grunnen i nattetimene. Hvilket er ille.

I neste øyeblikk lander et digert rutefly på Fornebu. Den vest-tyske viseutenriksminister kommen på et viktig besøk, han mottas av statssekretær X og statssekretærens frue og fire mer uformelt kledde herrer med fotoutstyr og nervøse fakter. En stemme sier at gjesten skal føre forhandlinger i Oslo om felles problemer av betydning for de to land. Han går inn i en Buick.

Nytt bilde, Vietnam. Tre små menn løper over en slette, vi hører en serie skudd. Stemmen sier: det har vært harde kamper i Pong Hai Kor.

Nytt bilde. Nytt bilde. I løpet av kort tid er vi i en verden hvor vi for det første opplever hele vår samtidshistorie direkte, nesten i samme time som takene brenner og skuddene avfyres og Eden-hattene løftes. Og hvor vi for det annet er like kloke når det hele er over, det har vært en blindelek med virkeligheten.

Typisk nok er det beste jeg har sett på Dagsrevyen det meget menneskelige øyeblikk da en ung medarbeider antagelig trodde at han var ute av bildet og lo gutteaktig og rart av ett eller annet. Mens tusener så undrende på ham, et øyeblikk verdig Ionesco.

Ved ni-tiden kan vi, la oss si, velge mellom en Hitchcock fra Sverige og en Helgen fra Oslo. Kveldens Hitchcock vil med små variasjoner handle om et ungt, velstående par som dreper en plagsom mann og begraver ham i rosebeddet i haven. Sluttpoenget er at fruen siden får *rosende* omtale av sine deilige blomster, de er så *røde, dyp røde*.

Man kan av og til lure på hvordan eldre mennesker reagerer på denne underholdningen. Kanskje det finnes mennesker som ikke har vært ute siden den gangen Bokken Lasson sang, plutselig får de Hitchcock inn i Trygdeheimen.

Det må gjøre dem enda mer hjemløse og usikre.

Helgenen er av en annen sort. Med svak skamfølelse omtaler jeg ham alltid etter det svenske programmet, Helgonet. Han er en vakker mann, litt bred over enden kanskje, men avgjort vinnende. Han slår alltid hardest, og han elsker en ny kvinne hver uke og han opprettholder egenhendig rettferdigheten i verden. Enten han er i München på en ølkneipe eller blant noen knivkastende tøffinger i Vera Cruz. Han snakker et deilig kultivert engelsk, og han har en drømmebil.

Jeg tror ikke voksne folk har særlig vondt av å se Helgonet av og til. Men det forbløffende er at vi ofte ser regelmessig og litt forslukent på tullet.

Selv om jeg for å døyve min svake samvittighet fremdeles rynker på nesen av vidundermannens varemerke: en helgenglorie.

Deretter følger norsk morosam-show. Vær så god, vær min gjest. Trøste og bære meg hvis man ikke sier nei takk til det meste av det. Et foredrag om China hvor visse vesentlige ting ikke kommer med i bildet, glimt fra en turnoppvisning i bøylehest fra Haugesund.

Så kveldsnytt. Fem små menn løper dadaistisk den andre veien over sletten. Stemmen sier at regjeringsstyrkene har gått til motangrep siden sist ved Pong Hai Kor.

Slutt Oslo. Ingen vil bryte opp. Skru over på Sverige og se hva det er der, er du snill, hm?

Og så, plutselig något av värde. Fra Italia overføres den årlige konkurransen om Grock-priset, en konkurranse mellom klovner. Fem, seks av disse artistene i virkelig

I bombardementet av bilder fra TV er der også noen som levendegjør andre menneskers skjebne, og som for kristne mennesker kan og burde innebære en stadig impuls til hjelpsomhet og forbønn for andre. Som denne europeeren i opprørets Kongo i fjor --- unnsloppet med sitt barn fra fryktelige massakrer som koster hans venner livet.

verdensklasse overtar, i denne siste halvtimen spilles den store humor ut i stuen, befriende. Så vidunderlig at man følger noe av det sittende på gulvet. Slik leker man med oss som en hel kveld har nippet til tragedier, plump spøk og revolverskudd.

Den siste av de opptredende hadde en spesiell måte å kaste hodet tilbake på og ule, langt og sårt.

Slik skal vi herefter ule når folk snakker til oss om TV-ens velsignelser. Men det må være et sårt ulvehyl. Vi har allerede sett nok TV til å elske de store opplevelsene det gir — og til å gråte over det dumme narrespillet som skal fylle ut de temmelig lange venterommene inn imellom.

Er det ikke nå tid for å innse at de store TV-stundene er så verdifulle at de ikke må knases i stykker mellom reklamesmil-tenner og flau vitser?

Er det ikke i hvert fall tid for å sette apparatet i skammekroken, med skjermen inn mot veggen?

Vel, bare for å vise at vi fremdeles har makten.

Hvis det skulle vise seg at vi ikke lenger har det, bør vi få hjelp til å grave den deilige kassen ned i haven. Gjerne i rosebeddet.

EN FILM
OM KRISTUS

Judaskysset i Pasolinis Kristusfilm

Der er visstnok i alt laget godt et dusin filmer om Kristus — de er med større eller mindre variasjoner blitt tilsvarende mange fiaskoer. Foretagendet kan synes å sprengte filmens mulighet: Den vesterlandske menneskehets forhold til Kristus, dets særlige blanding av historie og mysterium, kan synes å trosse kunstarten. En ny og ambitiøs amerikansk Kristus-film (The Greatest Story ever told), med den ypperlige svenske skuespilleren Max von Sydow i titelrollen, er nå på trappene — heller ikke den løfter seg visst tilstrekkelig fra bakken.

Langt større interesse knytter der seg da til en film av italieneren Pier Paolo Pasolini, «Evangeliet ifølge Mattheus», som vakte oppsikt på Filmfestivalen i Venezia i september i fjor, og som siden er blitt vinterens sensasjon i flere land. Pasolini følger, kapitel for kapitel, det første evangeliums tekst uten å legge noe til — i to timer oversettes den teksten for oss til bilder. Og hvilke bilder: Pasolini har ikke spurt teologer og arkeologer, han har spurt de troende i sitt eget Italia om hvordan de forestiller seg Evangeliets skikkelser. Han er gått bak oljetrykkene, inn i en to tusenårig italiensk tradisjon av fantasibilder, næret ikke minst av malerkunsten. Filmen er innspilt i en sør-italiensk landsby — det er kirkekunstens, ikke Palestinas «Jerusalem» vi gjenfinner. Og kostymer og typer er skapt ut fra den samme sinnets og meditasjonens virkelighet. Apostlene er her mennesker hvis ansikter er hardnet og furet av slitet, Kristus selv er ingen skuespiller, men en spanjer med et merkelig ansikt og en fremmedartet, ru stemme. Jomfru

Forts. s. 98

NYHETER FRA VATIKANET OG VERDEN

● APELL TIL FRANSKE KATOLIKKER ● NY KATEKISME I ENGLAND ●

ANSGARJUBILEET ● KATOLSK PRESSE

★ De franske katolikker oppfordres til å vise lojalitet og lydighet i et opprop som landets biskoper samlet har sendt ut. Med henblikk på den uro som noen av Konsilets beslutninger har ført til i enkelte kretser, understreker biskopene at Kirken trenger både troskap mot den arv den har fått overlevert og djervhet i framskrittet. Men begge disse innstillinger må møtes i kjærlighet. Når Petri skip seiler ut for å fulbyrde Herrens oppdrag, kan vi ikke vente noen rolig overfart, heter det. Kirken har imidlertid alltid gått sterk og fornyet ut av slike prøver.

Biskopene advarer mot tiltak som ikke har pavens eller biskopenes sanksjon. Intet bør gjøres som skader Kirkens enhet. De stiller seg også bak de prester som fra forskjellige hold i den siste tiden er angrepet som «progressivister». I sin misjonsgjerning på nye geografiske og sosiologiske områder kan ikke Kirken la seg hindre av fordommer.

★ En ny katolsk katekisme vil bli forelagt biskopene i England og Wales i løpet av noen måneder. En 11-manns komite ledet av Fr. Francis Somerville, S. J. står for arbeidet. Han sier selv at boken er lavet for aldersgruppen 11—15 år og understreker at den bygger på en helt ny vurdering av fremstillingsmåten. I høy grad er også den siste utvikling i teologien og på Konsilet tatt med.

Et eksempel på omvurderingen av stoffet: i den gamle boken ble budene gitt først, læren om sakramentene etterpå. Sakramentenes funksjon var å hjelpe oss å holde budene. I dag sier teologene at sakramentene betyr langt mer enn det, de er selve innholdet og kjernen i det kristne liv.

Forøvrig meldes fra England at flere nye bøker etter lignende prinsipper allerede er sendt ut. Vi skal bare nevne Four Catholic Workbooks, Macmillan forlag, 1964.

I London ble det ellers siste uke arrangert en utstilling av stor interesse. The National Catechetical Centre viste en utstilling av sitt nye Audio-Visual Aids Department. Tusener av katolikker som strømmet til utstillingen fikk se en rekke nye og meget interessante hjelpemidler som kan brukes i religionsundervisningen for å nå vår tids barn.

★ Kardinal Heenans første offentlige erklæring etter at han kom hjem fra Rom hvor han hadde fått «den røde hatt» av paven, var en sterk oppfordring om å gjøre slutt på de nåværende stridigheter i engelsk katolisisme. Han uttalte at han håpet den avsluttende sesjon av Konsilet ville bringe klarhet i vanskelige spørsmål som fødselskontroll og blandede ekteskap. Han gjorde det helt klart at man ikke kan vente ytterligere autoritative uttalelser fra biskopene i England og Wales før Pave Paul har tatt sin avgjørelse i spørsmålet om barnebegrensning.

Under sitt opphold i Rom ble forøvrig kardinal Heenan utnevnt formelt til vise-president i kardinal Beas Sekretariat for kristen enhet.

Kardinal Heenan framholdt at det var pavens mening å gjøre Sekretariatet til en permanent institusjon i Kirken.

Kardinal Heenan

★ Forhandlingene mellom Vatikanet og den tsjekkiske regjering har gitt et første resultat: den nyutnevnte kardinal Beran, erkebiskop av Praha kunne reise til Rom. Han har vært holdt i fangenskap i 16 år.

Forvaltningen av hans stift er overtatt av en apostolisk administrator som er godkjent av Den Hellige Stol.

★ De vest-tyske katolikkens Adveniat-innsamling som ble foretatt i desember og tilfaller Latin-Amerika ble på over 40 mill. D-mark. Det er 11 pst. mer enn aksjonen i 63.

★ Den nordiske katolske kongress i Hamburg 18.—20 juni får på sitt program et økumenisk innslag av stor betydning. Kardinal Bea og pastor Hans-Heinrich Harms, en kjent evangelisk-luthersk skikkelse i Tyskland blir hovedtalere under en friluftsgudstjeneste i byparken. Blant de øvrige talerne merker man seg også dr. Stig Lindholm fra Uppsala og andre.

Ellers meldes fra forberedelsene til det store katolske stevnet at 8 000 ungdommer kommer til å delta fra Nord-Tyskland.

Under kongressdagene møtes også de nordiske biskoper for å drøfte felles saker.

★ Den 14. september åpner Konsilets fjerde og siste samling. Det er tre hoveddokumenter som vil bli forelagt biskopene, om religionsfriheten, om den guddommelige åpenbaringen og om Kirkens forhold til den moderne verden. Videre blir ventelig to andre, også omarbeidede utkast debattert, om prestene og om misjonene.

★ Det vil bli sendt høytidelig invitasjon til pave Paul VI i anledning av den planlagte innvielse av den nye katedralen i Liverpool i 1967, opplyses det.

★ Den katolske presse i Tyskland er i vanskeligheter. Tilsynelatende er situasjonen betryggende, til en katolsk befolkning på 30 millioner mennesker kommer katolske blader og aviser med et samlet opplag på nesten 16 mill. eksemplarer. Bare bispedømmenes blader har et opplag på 2,2 millioner eksemplarer i uken. Men i løpet av siste år har man merket øket misnøye med denne presse. En av de mest vanlige innvendinger er at de 22 ukepublikasjonene fra bispedømmene utelukkende er talerør for de enkelte biskoper og ikke på noen måte gir et gyldig bilde av verdenskirkens situasjon. Disse bladene mistet atskillig respekt da det ble kjent at mange av dem ble sensurert av prester på biskopenes ordre, dvs. at kjente katolske journalister ikke ble vist tillit. På et møte nylig i Stuttgart kom det også frem en klage over at penger som blir inntjent ved disse bladene ikke brukes til forbedring av stoff og utstyr, men i stor utstrekning går til andre prosjekter i bispedømmene.

**Moder
Beata
R. I. P.**

Mange var de som med bevegelse og vemod mottok nyheten om at Moder Beata, St. Franciskus-søstrenes første generalforsenderinne var gått bort, efter et liv som i en usedvanlig grad har vært et vitnesbyrd om bønnens makt og ydmykhetens tjenersinn. Ingen som noensinne møtte henne vil kunne glemme den usynlige kraft av religiøs samletthet som dette lille, stillfarne, men sterke og oppofrende mennesket utstrålte. En fullsatt St. Pauls kirke i Bergen visste på hennes jordeferdssdag 18. mars at her tok ett av de store, skjulte troens liv slutt, for å åpne seg på sin egentlige bestemmelse i en virkelighet som Moder Beata allerede lenge hadde ferdes i med hele sitt Gudhengivende sinn. For hun var akkurat hva Mgr. *Gorissen* kalte henne i sin gravtale: En Guds gave til den kongregasjon hun ledet i så mange slitets år.

Moder Beata var født i 1880 i Bayern, og trådte inn i St. Franciskus-søstrenes kongregasjon i 1909. Da hadde hun bak seg en innsats som leg-lærerinne på Fillippinene, men det var i Norge hennes udelte livsverk kom til å ligge. Efter å ha arbeidet noen år som skolesøster og på andre poster i Arendal, Stavanger og Bergen, ble hun i 1925 av den daværende apostoliske vikar betrodd ledelsen av hele sin kongregasjon. Hun var generalforsenderinne i hele 35 år, og trakk seg tilbake i 1958. Denne menneskealder var en rik utbygningstid for vår norske søsterkongregasjon.

Mgr. *Gorissen* rørte ved karaktertrekk hos den avdøde som mange i blant oss må nikke gjenkjennende til, dan han uttalte:

«Moder Beatas eget liv var det beste eksempel på det idealet hun ville søstrene skulle leve efter. Alle som møtte henne har fått et inntrykk av å stå overfor et helt usedvanlig menneske, som bare vanskelig kunne skjule sine særpregede sjelsgaver. Et dypt fromt sinn, en nestekjærlighet som bokstavelig talt lette efter anledninger til å gjøre godt, en medfødt evne til å dele sorger og bekymringer med andre, gjorde at flere enn noen aner har funnet hjelp og trøst hos Moder Beata. Hun var blitt et begrep i Bergen og langt utover bygrensen.»

Like før sin 85-årsdag kalte Herren sin trofaste tjenerinne hjem. Mgr. *Gorissen* ytret på slutten av sin tale håpet om at søstrene og menigheten ennå i lang tid vil huske det eksempel hun har gitt på et liv slik Kristus har tenkt seg det, da han talte på bjerget og kaldte dem som ville leve efter det «beatit».

Moder Beata hadde Kongens fortjenstmedalje i gull.

SKANDINAVISK RETRETT I CLERVAUX

Også i år blir det arrangert retrett for skandinaver i benediktiner-abbedit St. Maurice i Clervaux, Luxembourg. Retrettstedet ligger bekvemt til, i et herlig landskap og med lett forbindelse med Norden over Liège. Retretten holdes fra og med torsdag 24. juni (aften) til og med søndag 27. juni (middag). Foredragene holdes på norsk, av dominikanerpater Hallvard Rieber-Mohn.

Faste-aksjon for de unge

Fasteaksjonen i fjor var rettet utad, mot Svalenes virksomhet i Peru. Men det er like meget i fastetidens ånd å rette blikket innad mot de mange og store oppgaver som venter på leg-folket i Kirkens indre arbeid i vårt land.

I tråd med det program vår nye biskop fremla, både i sin tiltredelsestale og i sin nyttårshilsen i «St. Olav», vil derfor årets fasteaksjon gå til ungdomsarbeidet i bispedømmet.

Biskopen uttalte i sin tiltredelsestale: «Det er ungdommen vi skal bygge på. Jeg lover min hjelp og støtte til ungdomsarbeidet, til sommerskoler og kurser», og i sin nyttårshilsen sa han:

«Jeg vil be om en særlig forbønn i året vi har gått inn i om at denne oppgave må bli bragt nærmere sin løsning. Men forbønn må avle handling: aktiv hjelp fra foreldre, prester, fra alle som har med de unge å gjøre er nødvendig. Ikke minst: samarbeide fra de unge selv. For det vi kan gjøre for dem, blir jo nesten alltid hjelp til selvhjelp — med Guds hjelp. La året 1965 særlig stå i denne oppgavens tegn.»

Forat Biskopens ønske og intensjoner skal kunne realiseres, anbefaler Legmannsrådet helhjertet Fasteaksjonen 1965.

Vår reaksjon på denne appellen blir vårt første samlede svar til biskop Gran, det blir noe av det som skal vise ham at han har vår fulle støtte og lojalitet. La oss virkelig ofre for ungdomsarbeidet i fastetiden 1965.

Også barna og ungdommen må bli med, ta litt betalt ekstraarbeid, sløyfe en kino av og til og knipe litt inn på andre steder i budsjettet.

La det som spares i fastetiden komme Kirkens ungdomsarbeid til gode.

LEGMANNSRÅDET

Oslo Katolske Bispedømme

Brita Paus

formann

Odd Barra

André Bongard

Björg Halmøy

Dagny How

Sr. Helene Margrethe OP

Daniel Haakonsen

Bergljot Nygård

P. A. Raulin OP

Aimée Wedset

Beløpet kan sendes til Legmannsrådet, Akersveien 5, Oslo 1
Postgiro nr. 20 14 34

*

«St. Olav» kommer i neste nr. tilbake til ungdomsarbeidet og aksjonen for det.

Alle interesserte — også ikke-katolikker — er velkomne. Mannlige deltagere innlosjeres i klosterets gjestefløy, kvinnelige i en pensjon i nærheten. Prisen for deltagelse blir belg. frcs. 100 (ca. 14 kr.) pr. dag for herrer og belg. frcs. 138 (ca. 20 kr.) pr. dag for damer.

Påmeldelse til pater H. Rieber-Mohn, Neuberggaten 15, Oslo 3.

★ Verdens minste statsfengsel, Vatikanstatens, er blitt redusert med en tredjedel. Det ble opprettet for 36 år siden av Pius XI og hadde tre celler som var plasert i samme bygning som det gamle myntverkstedet lå. I løpet av disse årene er det bare meldt om fire personer som er satt inn i dette lilleputt-fengselet. Den ene var en svensk dame som overfalt en biskop, to var innbruddstyver og den fjerde en mannsom angrep et medlem av Vatikangården.

BLIKK på TIDEN

PASTOR MOSAND

■ Det uhyggelige innlegget «Dagbladet» nylig mottok fra en pastor om at udøpte barn nok går fortapt, «ifølge vår kirkes lære» passet så godt inn i det iherdig fortegnede bilde av kirke og kristenliv en gjerne finner i avisens spalter, at det må ha virket for godt til å være sant. Hva det da også var. I hvert fall har det ikke, når dette skrives, lykkes å skremme den villfarne hyrde ut på åpen mark. Prisverdig raske reaksjoner fra kirkelig hold tillot Kringkastingens Sigurd Lunde («Dagbladet» 12. mars) å fastslå at den mystiske pastor fører en tilværelse som er noe immateriell, selv for en geistlig:

«Han er ikke prest i Den norske kirke. Han er ikke utdannet ved våre teologiske fakulteter. Han bor ikke i den adressen som han har oppgitt til redaksjonen. Og Folkeregisteret kjenner ikke til ham.

Hvis det likevel skulle finnes en mann ved dette navn, ber jeg ham fortelle hvem han er, og hva slags religiøst samfunn han er medlem av.»

Den sistnevnte anmodning er foreløpig forblitt ubesvart, mens avisens utesking av den lutherske Oslo-bispen Johannes Smemo om dåpslæren førte til en klar og nyttig avvisning av den morsandske amatørteologi på kirkens vegne.

Episoden nærer igjen opp under vår stadige undring over at den velopplagte og underholdende middagsavisen ikke spanderer en kyndig medarbeider på seg selv, når det gjelder kristelig stoff. En som ikke går uavlatelig surr i alle Wisløffene.

En som hindrer at den gamle, seige vulgær-skronen om at «teologene» har vedtatt «kvinnens sjel» forviller seg inn på lederplass (3. mars) og gjør herr Seip til latter. En som blir en smule mistenksom over Mosandenes utgytelser. En som kan tenke seg at der er ypperlig avis-stoff på den kant, *bakenfor* den hektisk stimulerte og monotont refererte «kirkestrid». Der er intet til hinder for at en radikal avis setter en *kyndig* medarbeider til å profilere dens gjerne bestemte meninger om kirke og kristenliv. Det er endog å anbefale. For dumhet og ignoranse er like forstemmende her, som på andre områder av kulturlivet — områder hvor nettopp «Dagbladet» har visst å omgi seg med en fin krans av kompetente fagfolk.

NYSGJERRIGHETENS MARKED

■ Et stadig tydeligere og egentlig ganske ekkelt trekk ved moderne publisitets-teknikk: Å selge sitt eget liv for penger, også i hva det har av intimitet, ja av tragedie. Ens naturlige medfølelse overfor mennesker som rammes hårdt av livet, kjøles avgjort noen grader ned, når «ofrene» synes svært så opptatt av sin ulykkes pengeverdi og salgsmulighet.

I USA er Mrs. Oswald forlengst beriket og berømt på betroelser til presse og TV om sin sønns — presidentmorderens — barndom. Det trosser unektelig enhver karakteristikk. I Belgia har Suzanne van der Put solgt eneretten til ukebladbetroelser om hvorfor hun drepte sitt thalidomid-barn. Det er også hårreisende i sin ufølsomhet. En av de store suksesser på det internasjonale litterære marked for tiden er en — forøvrig intelligent — bok av maleren Pablo Picassos venninne nr. 4 om deres samliv. Denne innbringende indiskresjon mottas uten et hevet øyenbryn over at den kanskje i seg selv ikke akkurat vitner om finstemt sjeleliv. I en sum: Det alltid lønnsomme forhold mellom den litterære ekshibisjonist eller sladder-fabrikant og «kikkere» i det lesende publikum beveger seg hurtig fra en viss — hittil ikke særlig anskrevet — pop-presse til det seriøse litterære julebord. Det skjulte og det smertefulle i menneskers liv må ikke engang møysommelig avlures dem. De bringer det såmenn selv gladelig til torvs — mot en passende sjekk.

Det siste eksempel, dersom vi da kan tro utsagnet, er hjemlig, aktuelt og forstemmende. Det er ganske visst en ulykke å bli

velg riktig tobakk

G8-62

mild og moden
aromatisk og velsmakende
SKANDINAVIAS MEST SOLGTE TOBAKK

TIEDEMANN'S GUL

« — en ikke særlig anskrevet pop-presse»

uskyldig anklaget for mordforsøk. Det er unektelig også en ulykke å få den nyfikne sensasjonen om sin person ytterligere forlenget, i en hel bestseller om emnet, rent bortsett fra det juridisk kinkig spørsmålet om beslagleggelsen av en slik bok er et brudd på trykkefriheten eller ikke. Men verre enda er det som bokens forfatter (ifølge «Verdens Gang» 17. mars) har kunnet forklare i retten:

«Dr. X's søster var også til stede og antydte at det vel også måtte falle en del penger på dem, hvis en slik bok ble utgitt. Til dette svarte jeg at jeg ikke hadde tenkt å kjøpe deres livshistorie, men å skrive om hva som var foregått i forbindelse med saken.»

Journalister anlegger noen ganger et temmelig nedfryst og desillusjonert syn på menneskene. Det synet er det av og til vanskelig å bebreide dem.

BOMBE I KATETERET

■ Kombinasjonen Odd Eidem — Henrik Groth rommer adskillig krutt. Den har allerede gitt oss uforglemmelige fyrverkerier: Det er forleggeren Groth som har utgitt forfatteren Eidems storartede «flanerier» — «Kefir og Chianti» og «Sett fra Sirius» — som mange holder for det mest elegante og utpekulert morsomme som er skrevet og utgitt i Norge siden Nils Kjær.

Men der kan være både alvor og klo i munterheten. I «Verdens Gang» har Eidem gjennom to store og sterkt provoserende artikler satt i gang en *skoledebatt* som adskillige vil finne både såre nødvendig og tragisk forsinket. Det veritable skred av innlegg fra skolefolk som fulgte, tyder på at standen trengte en fødselshjelper for at en høyst nyttig verdidriftelse av utdannelsens målsetning og midler overhodet skulle se dagens lys. Debatten har avløst en innestengt, oppgitt passivitet fra lærernes side, som visst bare motløshet og forvirring kan forklare. Et byråkratisert og politisert skolevesen, med ganske egenrådige Besserwissen og maktglade monopol-tendenser på toppen, kan være et ganske kvelende ullteppe å arbeide under.

Eidem satte særlig søkelyset mot *nivåsenkningen* — kvalitetskrisen — i utdannelsen. I «Verdens Gang» (6. mars) tar Groth i et intervju opp dette emnet — ikke for første gang! — og sier blant annet:

«Noe av forklaringen er naturligvis at vi i Norge har bare én skole. Det er tragisk også av andre grunner. Det burde gis vekstmuligheter for friskoler, personlig ville jeg hilse velkommen både muhammedanske, adventistiske og katolske skoler og utdannelsesmuligheter for mennesker som ønsker å oppdra sine barn etter avvikende politiske eller religiøse målsetninger. Det er ikke bare ensrettingen jeg er redd for — det er også den latente motsetning mellom den toleranse som kreves av oss overfor andre raser og religioner, og den potensielle intoleranse som ligger i at vi her i landet vil ale opp 4 millioner puddelhunder, alle klippet og dressert på samme måte. Men Staten må selvsagt stille spesielle kunnskapskrav til offentlige eksamener. Man må imidlertid være ytterst forsiktig med å foreskrive *hvordan* man skal nå fram til resultatene. En privatskole kan f. eks. nedvurdere utviklingslæren. Men staten bør forlange denne innsikt ved en offentlig eksamen. Det er så upraktisk å være forskjellig — men så nødvendig i det lange løp. Man får ta risikoen på foreldrene, og tro på den befruktende virkning av et samfunns-spektrum med en rikdom av farger. At staten bestemmer hva *alle* barn skal lære over hele landet — ned til hver minste detalj — er en uhørt frekthet.»

Groth utlegger det som en kulturell ulykke at den norske skole ikke ble en «kunnskapsskole», men en «lekeskole», der forakten for det boklige og tilkjempede gjerne var regelen. Den «trivelige» skole, der lære og huske er erstattet med opplevelse og forstå, har ikke bare vært et gode: «I virkeligheten avfyrt man i disse årene en torpedo mot et pedagogisk system som hadde eksistert i Europa i mer enn tusen år. På norsk vis gjorde vi alt dette så grundig at all konkret kunnskap gikk over i dampform og hele generasjoner ble tilbakesatt og underutviklet.»

ØKUMENEN

PROFESSOR SKYDSGAARDS BESØK

Professor Skydsgaard i samtale med pater Thorn O. P.
(Foto: Morgenposten)

Den meget omtalte og efterlengtede «dialog» mellom kirkesamfunnene kommer ikke av seg selv. Ikke dreier det seg om den gamle polemikk i pynteligere former. Heller ikke om noe følelses-vagt

«Jo mere vi er sammen
dess lykkeligere vi blir»

som det heter i en snill speidersang. Dialogen krever ikke bare innsikt i det man taler om. Den er også et skole-eksempel på

Forts. s. 97

Ingen nedvurderer vel omsorgen for at adgangen til utdanning gjøres bredest mulig, og at pedagogisk energi settes inn for å hjelpe både de middels og mindre begavede. Men ingen befolkningsmasse — aller minst et lite kultursamfunn som vårt — har råd til å ofre sine ressurser av begavelser over gjennomsnittet:

«Man overser faktisk den mentale skade som oppstår ved at den begavede elev føler at han går på tomgang i klassen, at han tilsidesettes til fordel for minusvariantene. Vi har her å gjøre med en enorm sløsing, for hva vi oppnår, er å gjøre de begavede elever nevrotiske i forhold til det å arbeide. Når de senere i livet, etter å ha kjedet seg grundig i skolen, møter adekvate arbeidsoppgaver, har skolen sørget for at de har mistet evnen til å arbeide effektivt under motstand. Vår begavede elevmasse blir med andre ord gjort uhelbredelig overfladisk, moralsk og intellektuelt defekt og uten evne til den positive innsats i folkets åndelige liv som Guds gaver hadde forutsett den til. Utjamningen har også rammet skolebøkene. Selv i dem mangler i dag identifiserbar personlighet.»

Det er sterke ord. Men er de så langt fra blinken?

Frater Candidus:

Lætare

På Søndag Lætare — «gledessøndagen» midt i fastetiden — feirer Kirken sitt eget mysterium, med Jerusalem som sitt symbol, og den gjør det i lyset av påskefesten som stunder til. Når solen står opp, ser vi jo hvordan den forgyller fjelltoppene, ennå før solskiven blir synlig over horisonten. Liturgien på midtfastesøndag viser oss ennå ikke Påskesolen — den oppstandne Kristus. Men den peker på det Sions berg som allerede ved lyset fra Ham dukker frem av mørket: Den viser oss Kirken. Vi nyter på forhånd noe av Påskens glede ved å betrakte hva den bringer oss. For Kirken er Påskens frukt. . . Det jødiske folk, hvis åndelige sanger vi ennå anvender, oppsto jo også som en frukt av den begivenheten vi kaller Påske. Israelittene hadde levd som trelles under Faraos åk i Egyptens land — spredt omkring i landet og slett ingen åndelig enhet lenger. Gud kalte Moses og ga ham i oppdrag å samle dem. Og i ferden gjennom det Røde Hav skjedde det: De dannet igjen et samlet og selvstendig folk.

Dette var den store «overgang» — den store *p a s c h a*. Jødene lovt å minnes den til alle tider, som selve opprinnelsen til deres eksistens som folk. I denne frigjørelse lærte de å se seg selv som Guds hellige folk. Og hver gang vi selv minnes vår dåp i vår kristne påskefest, og fornyer den pakt som da ble sluttet mellom oss og Gud, blir vi selv inderligere og sterkere innlemmet i Guds hellige folk, som er Kirken.

Ved andre anledninger får vi høre at vi som kristne på en måte skal betrakte oss som utlendinger på jorden, at den for oss ikke er noe «blivende sted» og at vi aldri vil forstå vårt kall som kristne dersom vi sperrer det inne i et rent jordisk perspektiv, fordi vårt egentlige fedreland er annetsteds. På Søndag Lætare hører vi om det midlertidige «hjem» Gud gir oss allerede her: At vi allerede her tilhører et folk og har et samfunn som gir oss styrke og glede.

Faktisk trenger vi jo begge deler. Vår stilling som kristne gjør nemlig ikke allting lettere her i verden. Dette å holde sin Påske med Kristus, å forlate synden, legge bak seg verdslige tankemåter, og vurderinger, å gå over fra Verden til Faderen — det er en

farlige ting. Kristus har aldri lagt skjul på det: «Var dere av Verden, da ville Verden elske sitt eget», sier han. «Men fordi dere ikke er av Verden, og fordi jeg har utvalgt dere fra Verden, derfor hater Verden dere.»

Nå har ikke Kristus villet at vi bare skulle være en flokk flyktninger, landsforviste og hjemløse, et folk uten røtter. Han har gitt oss et foreløpig hjem. Han har samlet oss til et folk, og gitt oss en forsmak på sitt rike. Ensomme ville vi bukke under for Verdens press, alene ville vi gå oss bort i ørkenen. Derfor førte han oss sammen om dåpen, holdt oss samlet og lar Kirken sørge for vår åndelige føde.

Vi er Herrens kirke. Vi er Guds folk, Kristi folk. Vi vet at et folk er et skjebnefellesskap. Vi har den samme Gud, de samme store minner, det samme sprog, de samme sanger, de samme gleder og smerter, det samme håp. Og vi har det samme brød.

Alt dette har vi. Jorden er ikke noe blivende sted. Og de nye himler og den nye jord er noe vi bare øyner i

(Forts. n. side)

R. I. P.
Vår gode snille tante, og alles kjære
MARIA MULLER
døde fredfullt 3. mars 1965 styrket med kirkens nådemidler.
Requiemmesse og begravelse fant sted i Oslo den 9. mars.
På familiens vegne
Astri Borg Müller
Oscar Borg Müller

MARIAKONGREGASJONEN, OSLO
Onsdag 7. april: Medlemmene tar del i aftenmessene i St. Olavs kirke kl. 19.30. Deretter samvær i foreningslokalet med foredrag av fru Sopp Colbjørnsen i DET AMERIKANSKE RØDE KORS' TJENESTE. Alle katolske damer er velkommen.

FRANCISKUSHJELPEN, OSLO
Urlegt. 29 II, tlf. 68 08 68
Kontortid 12—13 mand., onsd., fred.

LEGMANNSRÅDET
OSLO KATOLSKE BISPEDØMME
Kontortid hver onsdag kl. 18—20 i Akersv. 5, 1. etg. Tlf. 41 04 41.

 KATOLSK INFORMASJON
Studiebrev.
Skriv etter prospekt.
P.boks 3664 gl.b. Oslo 1.

OSLO KATOLSKE MENIGHETSPLEIE
Kontortid hver onsdag kl. 11—13.
Akersv. 5, Oslo.

FYRINGSOLJE
brukes av

St. Olavs kirke	}	Oslo
Bispegården		
St. Joseph's Institutt		
Vor Frue Hosp. Nerveavd.		
St. Dominikus kirke		
Lunden Kloster	}	Arendal
St. Elisabethsøstrenes Pleiehjem		
Sta. Katarinahjemmet	}	Bergen
St. Franciskus Kirke		
St. Franciskus Hosp.		
St. Pauls Kirke		
Vår Frue Kirke		
Marias Minde	}	Hønefoss
St. Franciskusøstrenes Moderhus		
Øyenklinikken	}	Lillestrøm
St. Josephs Hosp., Drammen		
St. Torfinns Klinik, Hamar	}	Tromsø
St. Elisabeth Inst.		
St. Mikael's Kirke	}	Trondheim
St. Mikael's Prestegård		
St. Theresia Hosp.	}	Tønsberg
St. Franciskus Hosp.		
St. Magnus Kirke	}	
St. Magnus presteg.		
St. Elisabeth Hosp.		
Vår Frue Kirke	}	
Bispegården		
St. Olavs Kirke,	}	
Bispegården		
St. Olavs kirke	}	
St. Olavs Prestegård		
St. Olavs Klinik	}	

Ved bestilling av olje:
Oslo 68 34 60 - Service 68 34 69

at forstand uten finstemt etikk kan være hjelpeløs. Mot, ydmykhet, åndelig frihet og nestekjærlighet er menneskelige egen-skaper som er uomgjengelig nødvendige i den virkelige arbeider for kristen enhet, den store økumen.

Oslo har nylig hatt et forfriskende og oppmuntrende møte med en slik mann: Professor K. E. Skydsgaard fra København. Gjennom forelesninger på de to teologiske fakulteter og foredrag i såvel det kristelige studentforbund som i Kirkeakademiet bragte han sine tallrike norske tilhørere virkelig å jour med det som nå skjer på Vatikankonsilet og i den katolske kirke i sin alminnelighet. Dette gjorde han med en dobbelt bakgrunn som gir hans uttalelser den største interesse. Ikke bare er han en av forgrunnsskikkelsene i protestantisk økumenikk i dag, med erfaring både som forsker og som observatør i Rom, når det gjelder katolsk tro og kirkeliv. Han er også, i ordets beste og sakligste betydning, en *representativ* lutheraner, med fin og avspent likevekt mellom faste prinsipper og åpen forståelse.

Professoren var noe forlegen over å bli presentert under tegnet «Ja og nej til katolisismen», som vitterlig er titelen på en av hans bøker. Både boken og problemstillingen feide han av som noe i dag foreldet og unyansert: Det lutherske nærvær i dialogen med Rom må i dag uttrykkes mer nyansert, uten at det derfor innebærer noen større tilnærming. Det er *fordype* dette nærvær Skydsgaard gjerne vil — i åpningen av ett av sine foredrag sa han blant annet: «Det hører med til det å være menneske å prøve å forstå. Vi må være villige til å «gå ut av oss selv». Å avvise den positive forståelse er i virkeligheten et selvbedrag — ikke er det menneskelig og ikke er det kristent.»

mysteriet — langt borte i den ukjente fremtid. Men det himmelske Jerusalem er allerede «steget ned til oss». Vi er trådt inn gjennom dets murer og vi lever av dets skatter. Løtare — Fryd dere over Jerusalem! Saml dere i henne, alle dere som har henne kjær! For i henne har dere møtt Guds velsignelse.

T. P.

Professor Skydsgaard berømmet Vatikankonsilets mot og besluttsomhet, og sa: «Hvis vi (protestanter) ikke skal skrumpe inn og gå til grunne, i vår lille «triumfalisme», må vi med den samme dristighet ta opp problemene i verden idag.» Om Sekretariatet for Kristen Enhet og observatørens samarbeide med det, sa han: «Der er skapt *et åndelig rom* hvor vi kan tale med hverandre. En *sinnets* enighet som umiddelbart er viktigere enn den formulerte enhet.»

Han advarte sine trosfeller mot to farer: Likegyldighet, så vel som ukritisk beundring overfor det som skjer i vår tids katolske kirke. Og han innbød dem til en engasjert *åndskamp*, en kritisk, men velvillig verdisamtale med Rom. «Kirkene er henvist til hverandre», sa professor Skydsgaard, «og i dette møte er sannhet uten kjærlighet, og kjærlighet uten sannhet, faktisk like katastrofale.»

Grammofonplater!

GREGORIANSK SANG:

Søndagene i fasten à kr. 12.30.

Palmesøndag og skjærtorsdag
à kr. 30.75.

Utdrag av påskedagsmessen kr. 12.30.

Stort utvalg av eldre og nyere
kirkemusikk, folkemusikk og religiøse
riter og seremonier fra hele verden.

ST. OLAV BOKHANDEL, Akersv. 5, Oslo 1

Tlf. 42 31 70 fra kl. 9—16

<p>KJENTE FREDRIKSTAD- FIRMAER</p>	<p>Norske Fina ^{A/S} Bensin - Petroleum - Fyringsoljer - Smøreoljer FREDRIKSTAD TLF. 5 820 TØNSBERG > 12 371</p>	<p>C. HANSENS Trykkeri og Bokbinderi Tlf. 13 056 FREDRIKSTAD</p>
<p>KÅRE KRISTIANSEN Fiskeforretning Telefon 13 190</p>	<p>Byens spesialforretning Olsson TAPÉT OG GULVBELEGG Agentgt. 2 - Tlf. 17 080</p>	<p><i>Andr. Panne</i> Kontormaskiner - Kontorutstyr Storgt. 4 - Fredrikstad Tlf. 12 945</p>
	<p>EDVARDSEN & NORHEIM A/S Autorisert Installatør Radio og Elektrisk utstyr Tlf. 11 220 - Fredrikstad</p>	<p>ØSTFOLDMEIERIET Avd. Fredrikstad</p>
<p><i>Engeset & Larsen</i> MANUFAKTUR - EN GROS - EN DETALJ FREDRIKSTAD</p>		

Maria som ung, er typen på en italiensk bondepике — til å fremstille den smertefulle mor, valgte Pasolini sin egen mor. I den stillferdige realisme røber Pasolini både ydmykhet og lydighet mot en stor fantasi-tradisjon, med en virkning som noen av filmkritikkens strengeste penner har kalt betagende.

Hemmeligheten bak dette verket er to meget enkle ideer: Pasolini har ikke «tilpasset» Evangeliene, som en gjør det med en roman — han har respektert nøye den tekst og handling vi alle kjenner som vår barnelærdom. Og han har ikke laget en «historisk» film om Jesus, en rekonstruksjon av detaljene i hans samtid, som i filmer om Cæsar eller Cleopatra. Han har skjønt at det første ville gjøre kristendommen til skjønnlitteratur, og det andre til historisk fortid — begge deler en forfalskning. Evangeliets egentlige interesse ligger nemlig i dette: At det er «Livets ord» for den troende — *i dag*. Det må, mener han, også bilder kunne uttrykke.

Dette er med andre ord den første Kristus-film som anlegger den kristne *katekeses* synspunkt: Kristus levende som vår samtidige ved troen. Og det meste overraskende gjenstår å fortelle: Filmens skaper, Pier Paolo Pasolini, er og forblir overbevist marxist. Pasolini har selv svart på alle de forbausede spørsmålene, ved å si at han som kunstner alltid hadde søkt å gi uttrykk for sitt folks sinn, å sette seg i sine landsmenns sted og tale i deres navn. Kristendommen inntar en så stor plass i det italienske folks liv, sier han, at han fant det ganske naturligt å lage en film som uttrykte dets tro.

Hva med Pasolinis Kristus-billede? I det franske katolske film-, radio- og TV-bladet «Telerama» skriver den ansette kritikeren J. L. Talleney blant annet:

«Alle har vi et personlig bilde av Kristus. Hans ord er blitt overlevert oss i tekster, men vi har ikke noe bilde av ham, ikke engang en beskrivelse av hans utseende. Filmskaperen står altså her i samme stilling som malerne og billedhuggerne. Og vi — vi får velge blant de bilder vi ser. Ingen film kan fremstille evangeliet, fordi en film gir Kristus og apostlene et bestemt utseende og viser oss hva evangeliet selv slett ikke beskriver. Er det grunnlag nok for å nekte filmskaperen retten til å lage filmer som denne? Det ville være et tilbakefall i billedstormernes gamle vranglære, den som Kirken fordømte allerede for tusen år siden.»

Talleney ønsker *mange* Kristusfilmer — like mange som Kristusfremstillingene i den bildende kunst, og innbyrdes vidt forskjellige. Om Pasolinis film skriver han, at den først og fremst er en fin skildring av den Kristus som «ynkedes over folket» — over de fattige og undertrykte. Det er en skikkelse som smiler bare til barna. Ikke er det en følsom drømmer (som i Renans «Jesu liv»), han er her en mann som ikke bringer fred, men motsigelse. Han lever blant de fattige, i sine arbeidsklær, i landsby-nødens grå omgivelser. Pasolini føler ikke noen motsetning mellom denne realisme og de mirakler han skildrer i filmen, og han underslår ikke Jesu egen fastslåen av at han er Guds Sønn. Han lar oss fremfor alt få Bergprekenen i hele dens omfang og viser oss det sentrale i Kristus-mysteriet: Hans død og oppstandelse.

Filmens personer bærer ingen glorie, og der er ikke særlige lyseffekter omkring Jesu person. Intet annet skiller ham ut fra mengden enn hans ord og gjerninger. Som vi ser ham her, kunne vi risikere ikke å «kjenne ham igjen». Men om vi hadde levd på hans tid og i hans nærhet — hadde vi da kjent ham? Og selv i vår egen tid: Kjenner vi ham — virkelig? X.

BERGEN		
 <p>T. Beyer BOK-OG PAPIRHANDEL AKSJESELSKAP Strangt. 4 - Telefon 15020 - Bergen</p>	<p>UR hos FINCKELSEN</p>	<p>Johan H. BENTZON A/S En gros - Telefon 10106</p>
<p>WILLY BJARNOLL Malermester Tlf. 75 573</p>	<p>I Nygårdsgaten v/Eldorado og i Stelten Shopping Senter</p>	<p>JACOB L. BERSTAD Kontorutstyr Bergen - Oslo</p>
<p>FORSIKRINGS-ARTIESELSKAPET VESTA STIFTET 1880 SAMMENSLUTTET MED ÆOLUS OG <i>Bergens Brand</i></p>	<p>Etableret 1859 Telegramadresse Drevelin S. DREVELIN's EFTF. Kirurgisk instrumentmaker Bandagist Christian Michelsensgt. 5 - Telefon 13 181 Ortopedisk Verksted - Polioinstituttet Telefon 99 323</p>	<p> Størst utvalg i moderne kjøkkenmaskiner DIDR. ANDERSEN & SØN A/S Telgr.: Glas Bergen Tel. 15 090</p>
<p>A/s Smith Sivertsen's BAKERIER & CONDITORIER</p>		<p>MØHLENPRIS BAKERI S. Aakre Tlf. 11 616</p>

Stor aktivitet i Hamburg

De tyske katolikker i Hamburg og andre steder i Nord-Tyskland er travelt opptatt om dagen av forberedelsene til det store nordiske stevnet den 18.—20. juni.

Det er blant annet meningen å utgi til jubileet et stort illustrert blad i farver med stoff om den katolske kirkes liv og virksomhet i Norden.

★ Pave Paul tok et initiativ i Vietnam-krisen da han sendte et brev til landets biskoper. Han sier i dette brev at han følger utviklingen med stor uro og at han i løpet av de siste måneder stadig har bedt de berørte regjeringer om å bidra til en hederlig og fredelig løsning av spørsmålene.

★ Veien til de kristnes enhet er ennå lang, splittelsen ligger dypt forankret i de troendes sjeler og gjør seg til og med gjeldende når teologer «av god vilje» treffes for å studere bibelsk teologi og tradisjon, sa den gresk-ortodokse teologen, professor Alivisatos nylig under en forelesning i Athen.

BØNN

*Herre, du har gitt meg
skjønnheten og gleden
ved alt dette, en barndom
av tanker og tillit
som jeg har forlatt ikveld.
Hjelp meg nå
enda mer enn før fordi jeg
ikke lenger er et barn,
fordi jeg puster fortere
og forvirres av noe
som jeg ikke vet navn på, som
bærer meg bort fra Deg,
og nærmere.*

*Vær hos meg, Herre
når drømmene blåser bort.
Rør ved meg
for jeg er snart ribbet
for lånegods og klar
til dumbeter.
Hjelp meg når jeg
til slutt nekter.
Du har engang gitt meg
skjønnheten og gleden i alt
og jeg mister det foran deg.
Du alene vet hver gang
om det blir natt og dag og natt
igjen for jeg er tilbake.*

A. R.

FRANCISKUS-SENTRUM, BERGEN

V. Torvgt. 9.
Tlf. 30 416.

Katolsk opplysnings-
og lesesentrum.

Åpent hverdager
kl. 10.30—14.30,
17—20.
Lørdag kl. 10—12.30

**Gode
Bergens-
firmaer**

$\frac{1}{8}$ Kr. Madsens Bok- og Papirhandel

Bryggen 5 - Leppen - Telefon 11 482
BERGEN

K. & J. SOLHEIM
Kjøtt - Pålegg - Delikatesser
Egen Pølsefabrikk
Solheimsgt. 25
Tlf. 99 016 Bergen

HOPSDAL & DAHL A/S
Aut. Installatør, Radio-
og Utstyrforretning
TORNØEGÅRDEN - BERGEN

KNUDSEN
i Marken
Møbler — Gardiner — Tepper

BERGENS GJÆRDENETFABRIK A/S
Montering av gjerder
Tlf. 15 522 - 14 731

Eches Førrhandel

NYGÅRDSGT. 4

ERLING KRAGE A/S

PRYD- OG BRUKSKUNST

Bergen

Telefon central 14 110

Telegramadresse: «Kjell»

*Fløss oss finner De alt i
Undertøy - Sengeutstyr*

FABRIKUTSALGET A/S

Peter M.

KOLDERUP

Strandgaten 60

Glass - Porselen - Stentøy

OBS: Bestilling på abonnement, annonser, og henvendelser vedr. adresseforandring, kontingent o.l. bes vennligst rettet til bladets ekspedisjon: St. Olav Bokhandel, Akersv. 5, Oslo. Tlf. 42 31 70.

OSLO

C. Tennant Sons & Co. A.s

Tollbodgaten 27 - Oslo - Telefon 42 18 94

THRONSEN & CO. BOKTRYKKERI

Bernh. Getzgate 3b, Oslo
Telefon 33 18 34 - 33 32 37

Over til Kombinert!
Forsikringen som gir den beste beskyttelse når skader inntreffer.

Gulli & Rokk

ASSURANSE

Stortingsgt. 22 - Sentralbord 33 44 00
OSLO

OSLO

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRÅ

Ullevålsvn. 1 - Oslo

Tlf. 33 23 34 - 43 22 36

Privat 55 77 87 - 69 43 72

Spesialforretning i
RUSTFRITT STÅL
for sykehusene

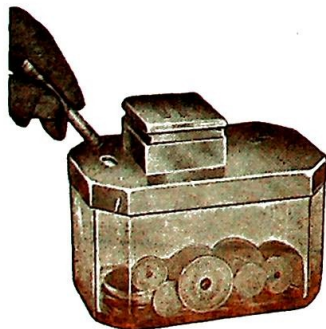
KNUT JUUL CHRISTIANSEN

Stortingsplass 7 II

Tlf. 33 36 24 - Oslo

Tlfgr.adr.: RUSTFRIKNUT

Å SPARE ER EN VANE-
SAK, EN VILJESAK, EN
KARAKTERSAK

«KLAR»

Fåes i banker over hele landet

WISBECH

MAJORSTUA - OSLO
MASKIN- OG ELEKTROTEKNISKE
FABRIKKER

MALERMESTER

Otto Foerster

utfører allslags maler- og tapetserarbeide.

Tlf. 21 69 06

*Våre annonsører
er gode firmaer!*

Allslags snekkerarbeid utføres

REIDAR MYRVOLD & SØNN

Gladsv. 23, Grefsen

Tlf. 21 18 32

Jens J. Andersen
OSLO - CENTRALBORD 68 14 98
Beste leverandør av
KJØTT-FLESK-PØLSEVARER

Melitta
KAFFEFILTER

KAFFETRAKTER

og ekstra fin snusmalt
kaffe gir

BEDRE KAFFE

DRØYERE KAFFE

Johan Olsen & Sønner

Entreprenørforretning

Etabl. 1896

KONGENSGT. 17 VII - SENTRALBORD 42 99 90